

telse af et sådant selskab, om regnskabsaflæggelse og om udgifter til tilsyn.

Baggrunden for disse lempelser er navnlig det forhold, at forsikringstagerne i et sådant selskab ofte selv vil være i stand til at udøve den fornødne kontrol med selskabet, således at det offentlige kontrol ikke behøver at være så indgående som ved andre selskaber. Dette står bl. a. i forbindelse med, at selskabet kun må tegne forsikringer inden for lokalt afgrænsede områder, at selskabet ikke må tegne særligt risikobetonede forsikringer, og at selskabet ikke må tegne forsikringer for længere perioder end ét år ad gangen. De selskaber, for hvilke der gælder lempelser, er navnlig sådanne, som tegner brandforsikring, søforsikring, storm- og haglskadesforsikring, husdyrforsikring eller syge- og ulykkesforsikring.

Udviklingen har imidlertid medført, at der er sket en stærk forøgelse af risikoen inden for de fleste af de nævnte forsikringsområder, ligesom risikoen i mange tilfælde er blevet af en sådan art, at det ofte vil være vanskeligt for selskabets medlemmer selv at vurdere denne, og for storm- og haglskadeselskaber har det specielt vist sig, at disse vanskeligt kan drives af lokalt afgrænsede selskaber. Hertil kommer, at i dag har mange af disse selskaber en præmieindtægt af en sådan størrelse, at de omfattes af direktivets bestemmelser, d.v.s. en præmieindtægt på mere end 7,5 mio. kr., eller inden for en kortere årrække vil blive omfattet af disse, og det vil da ikke være hensigtsmæssigt, at nogle af de selskaber, der tegner de ovennævnte forsikringer, underkastes det almindelige tilsyn, medens andre selskaber, der tegner de samme forsikringer, underkastes et lempeligere tilsyn.

Det er derfor foreslået, at det lempeligere tilsyn kun kommer til at omfatte selskaber, der udelukkende tegner enten syge- og ulykkesforsikringer eller husdyrforsikringer, hvor forsikringstagerne normalt vil være i stand til at udøve den fornødne kontrol. For syge- og ulykkesforsikrings vedkommende er det endvidere en betingelse, at de forsikrede tillige er forsikringstager, idet man derved tilgodeser den hidtil gældende forudsætning om, at kapitel XIX fortrinsvis skal omfatte selskaber, hvor forsikringstagerne selv skal være i stand til at have overblik over virksomheden.

Efter de gældende bestemmelser må et af kapitel XIX omfattet selskab kun tegne forsikringer inden for det amt, hvor selskabet har sit hjemsted, eller hvis handelsministeren tillader det, inden for amter, der støder op til det amt, hvor selskabet har sit hjemsted. Som følge af omlægningen af amterne og under hensyn til principperne i direktivet foreslås

det at ophæve den hidtil bestående stedlige begrænsning. Der vil dog ikke være noget til hinder for, at disse selskaber begrænser deres virksomhed til et mindre område. Dette vil kunne få indflydelse på størrelsen af den kapital, som et sådant selskab skal være i besiddelse af. Disse selskaber undtages fra skadesforsikringsdirektivets bestemmelser i medfør af dettes art. 3. Mindstekapitalen vil derfor kunne ansættes til et lavere beløb end angivet i direktivets art. 17, hvis dette er forsvarligt, jfr. nærmere bemærkningerne til nr. 17 (§ 25, stk. 5).

Virkningen af, at en række gensidige selskaber fremtidig omfattes af lovens almindelige bestemmelser, vil ikke være byrdefuld for de pågældende selskaber.

Regnskabsbestemmelserne vil blive mere detaljerede, men det drejer sig ikke om en større udvidelse af forpligtelserne.

Selskaberne skal, jfr. lovens § 145, herefter betale fuldt bidrag til forsikringsrådet. Bidraget beregnes på grundlag af præmieindtægten og udgør for tiden ca. 50 øre pr. 1000 kr.'s forsikringspræmie.

Til gengæld vil disse selskaber have mulighed for at udvide virksomheden til kombinerede forsikringer, som vil kunne gøre dem mere konkurrencedygtige, dog under forudsætning af at selskaberne har tilstrækkelig basiskapital til at drive den pågældende virksomhed.

Selskaberne har ikke hidtil haft pligt til at have statsautoriseret revisor, men ved den foreslåede ændring af § 111 er der taget hensyn hertil, således at der vil være mulighed for at dispensere herfra, såfremt ansættelse af en statsautoriseret revisor vil være uforholdsmæssig byrdefuld for et sådant selskab under hensyn til dets størrelse.

Den omstændighed, at et selskab henføres til lovens hovedbestemmelser, er uden betydning for størrelsen af den egenkapital, som måtte være nødvendig. Kapitalens nødvendige størrelse fastsættes efter samme regler for selskaber under kapitel XIX og for selskaber under lovens hovedbestemmelser.

Efter den gældende lovs § 114, litra b, kan de af kapitel XIX omfattede selskaber tegne enhver form for forsikringer dog ikke lovpligtig ulykkesforsikring, motorkøretøjsforsikring, kautions- eller kreditforsikring. I det foreslåede litra a begrænser man som ovenfor nævnt bestemmelsen til at omfatte forsikringer mod ulykke og sygdom eller forsikringer for husdyr.

Litra c, d og e svarer til nugældende § 114, litra c, d og e. Litra f har sin baggrund i skadesforsikringsdirektivets art. 3.

De foreslåede bestemmelser i stk. 2 vil betyde, at selskaber, der omfattes af direktivet, vil blive hen-